

Vítr zpívá píseň bezmocným,
řád zloby svírá mysl souženým.
Kdo jsou ty tváře, kterým čas všechno vzal?
V kořenech dobra stojí krutý král.
Stín temných růží dmýchá zmar,
pláč dětí, zlo získává tvar.
Svět krvácí, jeho rány se nehojí,
nebesa pod tíhou hříchů sténají.

Bloudícím duším, v moři prokletí,
čistým, silným jak láska v zajetí,
ráj dávný vstupu nebrání.
Nevinné kroky osudovosti
kráčí cestou svou za věčností,
zvon zkázy silně vyzvání.

Otrávené trny růže krvavé
zahalené v kápi hříchů a vin.

Oceán krvavý nejtemnějších odstínů,
v bažinách bezpráví teď potápí torzo snů.
Oceán krvavý, síla v něm je zrozená,
v bažinách bezpráví válka růží začíná.

Na rukách božích ulpí lidská krev,
pařát smrti roztáhl svůj hněv,
hnán silou věčného plamene.
Pán bouří deštěm bičuje hladinu,
mařit životy neváhá vteřinu,
bůh mívá srdce kamenné...